

Het kan zijn dat je in je
hedendaagse leven, nog rondloopt
met beperkte overtuigingen en
onverwerkte (kind) pijnen die niet
van jou zijn, maar van je ouders of
voorouders. Deze krijg je mee bij
de conceptie en is jouw emotionele
erfenis. Ik geloof in het zelfhelend
vermogen van ieder mens! Wel
vraagt het om eerlijk naar jezelf te
durven kijken en, soms een berg,
motivatie.

Ieders helende reis verloopt
anders; bij de één duurt deze kort
en bij de ander lang, dus pin je
hier niet op vast, geef jouw helende
reis de tijd!

Stap voor stap.

Dit ben ik... Dochter van de duivel.

Opgroeien op deze manier is niet
bepaald de droom van een
dochter. De schaduwen van het
verleden laten geen gekoesterde
droom toe.

Zowel het absurde als de grens
van de beschaving zijn aanwezig,
met humor, haarspraak,
beschrijvingen van weinig
woorden, levenservaring en
wijsheid, soms lyrisch, soms

realisme, soms een mengeling van beide.

De gangsterwereld is eerder een grote poel van verdriet en spijt, en weinig om romantisch over te doen.

Zo ontspannen zou zij er vast niet bij hebben gelegen als zij wist dat haar schuilplaats was ontdekt, de smerige wand, dat iemand haar geheim kende. Haar diepste plek, ver weg van de wereld. Het plekje waar zij kwetsbaar was. Eenzaam en verlaten in de duisternis.

Het bleke gezicht staaarde vredig maar levenloos naar haar terug van de spiegel. Het

verborgen helft van het
meisje. Zij deed een stap
naar achteren en keek
naar de vrouw voor zich.
21 jaar later. Als ik dit
wist 21 jaar geleden, had
ik het anders gedaan?
Misschien, misschien niet.

Een zesjarige meisje wie
opgroeide in een
platteland, ergens in
Oostblok.

Stadskinderen groeien op
in de drukte. Ze zijn
gewend om temden van
honderden mensen te

lopen en naar school te
fietsen en beleven elke
dag wel iets nieuws. Ze
wonen dicht bij winkels en
uitgaansgelegenheden en
kunnen al op jonge
leeftijd een
kantoorjongen van een
alcoholist of zwerver
onderscheiden. Drugs zijn
een deel van het
stadsleven, waar de
'cultuur van de directe
bevrediging' overheerst.
Het platteland is anders.
In het dorp werken
kinderen meer mee met

de volwassenen. Ze kunnen in- en uitlopen wanneer ze maar willen en iedereen kent elkaar. Ze gaan elke zondag samen naar de kerk.

Het dorpje waar Lena wonde had drie straten.

Lena wonde in een vrijstaande bordeauxrood huis met haar ouders. En van de broers van haar vader wonde samen met de zus van haar moeder vijf kilometer verder in een andere dorp.

Ze hield van haar ouders veel, maar of haar ouder hielden van Lena is een grote vraag. Ik vraag me dat nog steeds af.

Misschien deden ze dat wel op hun manier. Veel geld hadden ze niet, het huis bestond uit een slaapkamer, een keuken met kachel, en een kleine kamer wat als voorraadkamer gebruikt werd.

*Het huis had nog een
ingang achter met een
aparte kamer.*

De winkel en de bushalte.

*Een kleine dorpje waar
iedereen elkaar goed
kende en ze wisten wat ze
aan elkaar hadden.*

*Haar vader dronk, altijd
al gedaan, Als hij dronken
was werd hij agressief,
hij werd steeds bozer en
ging dan roepen en met
dreigende ogen kijken,*

Hij begon ook te zingen
en te zagen over vroeger.
Hij was ook steeds
agressief tegen de
moeder van Lena, en sloeg
haar, trapte haar of
gooide mes naar haar toe.
Lena met handen op
elkaar smeekte God om te
helpen. Maar dat
gebeurde niet. Ondanks
dat ze altijd naar de kerk
ging, waar ze zich veilig
voelde. Lena was een lieve
meid van zes jaar, heel
beleefd naar iedereen
toe. Op een avond de

*vader van Lena was weer
dronken, en begon weer
haar moeder te slaan.
Lena lag al in bed, ze
werd wakker en zij
hoorde alles. Haar vader
heeft haar moeder op de
dak lamellen
vastgebonden.*

*En daar hing ze vol met
angst, en tegelijkertijd
het gevoel van opluchting.*

Angst, wat gaat met mijn
dochter gebeuren?, En
opluchting van eindelijk is
het klaar. Maar het
gevoel van angst was
meer. Ze schreeuwde
Lena heeft dorst, laat me
haar water geven. Lena
hoorde haar moeder ,-ik
hoorde haar te
schreeuwen, het deed
veel pijn, het gevoel van
net als iemand mijn hart
vasthield, eraan knijp en
tegelijkertijd eraan trok.
Zo ik begon te
schreeuwen voor water.

*Ik zat met mijn hoofd
onder de deken, en
smeekte niet meer alleen
voor God maar ook voor
de duivel om te helpen.
Van de ene moment naar
de andere voelde ik dat
mijn deken werd van mijn
hoofd eraf getrokken.
Mijn moeder stond voor
mij met een glas water in
haar handen. Geen van de
beiden hadden woorden
naar elkaar toe. Het
meisje pakte van haar
moeder de glas water, en
dronk ze op. Haar vader*

stond bij de deur met een mes in zijn hand. Lena keek hem aan, en hij keek Lena aan. Hij liep weg naar buiten toe. Haar moeder ging naast haar in bed liggen. Het komt allemaal goed.- zei ze. Mijn moeder is verliefd geworden op de verkeerde man. Volgende ochtend Lena stond op, omgekleed en ging naar de bushalte met haar moeder. Haar vader sliep nog. De bus is gekomen, andere kinderen stopten

vrolijk in de bus. Lena probeerde ook vrolijk naar haar moeder en naar anderen te kijken. Ze gaf een kus aan haar moeder en ze stapte ook in de bus. Toen ze eenmaal bij de school aankwam zag ze haar neef,-Henri. Ze gaf hem een knuffel en begon ze te huilen. Henri merkte dat er iets aan de hand was, hij pakte haar en bracht haar achter de school dat niemand hun kon zien. Ze vertelde wat gister avond gebeurd. De

vader van Henri was de broer van haar vader. En de moeder van Henri was de zus van haar moeder. Hij had ook hetzelfde situatie thuis wat Lena had. Ze begrepen elkaar makkelijk, en ze hebben elkaar belooft dat ze elkaar altijd beschermen tegen iedereen en alles. Ze zaten nog in groep twee. Niemand anders wie Lena begreep, Ze vonden haar raar.

Als ze gym hadden Lena had bijna nooit gym kleren mee. Ze had haar redenen voor, wat zij voor zichzelf hield. Haar vader sloeg haar moeder op de meest gruwelijk en zieke manieren, en vervolgens haar moeder sloeg haar. Dit is niet de eerste keer dat ik mishandelingen onderging, en het zal ook niet de laatste keer zijn. De straffen begonnen met een paar roze strepen van een riem om mijn benen

tot bloedende wonden op mijn rug en meerdere klappen op mijn gezicht, en mijn lip gespleten. Als haar moeder haar geslagen had paar uur later had haar moeder, - spijt van. En dat maakte voor Lena weer goed. Lena keek vaak naar de spiegel maar ze begreep niet wat zij zag en waarom.

Zij was niet bang van wat ze zag maar ze probeerde het te begrijpen.

Ze probeerde het leven te begrijpen, wat in haar omgeving normaal bleek te zijn. Weinig geld, of helemaal geen geld. Weinig voedsel of helemaal geen voedsel. Voor kindertijd was er geen tijd. Het dorpje waar ze woonde had wel grote bos, en veel plek waar ze haar boosheid, uit kon geven. Ze rende veel in de bos. Ze rende heel snel, ze heeft geleerd om te snel te kunnen rennen, vooral als

ze van een riem moest
wegrennen. Daarna
kwamen vaak haar
gevoelens naar voren die
haar doen twifelen over
haar bestaan en
menselijkheid. Daar werd
ze lichamelijk en
geestelijk getraind tot de
perfecte..... wie zij op dit
moment is. Haar
pubertijd was ook niet
makkelijk. Op een geef
moment de overheid
heeft haar weggehaald
van haar ouders. Ze
belande in een

jeugdzorginternaat een instelling voor probleemjongeren. Ze bleef nooit lang in een plek. Maximaal voor 4 maanden. Sommige plekken bleef ze maar 2 weken. Maar ze bleef wel in de omgeving van haar woonplaats met een maximaal 80km vandaar. Van het lieve meisje wie mishandeld werd en vaak sliep tussen de maisplantage, zonder eten.... Opgegroeid tot een klein angstjagende 12

jarige puber. Een meid
wie alles deed voor de
geld. Weglopen van de
jeugdzorginternaat was
helemaal normaal voor
haar. Net zo normaal hoe
mensen dagelijks
boodschappen doen.
Mensen op straat
oplichten, beroven,
hoorde erbij. Op haar
14de leeftijd beland ze in
een ander
jeugdzorginstelling. Voor
extreem problematiek
kinderen. Ver van
iedereen wie ze kende,

*ver van haar
geboorteplaats, ver van
haar goed gekende
omgeving. Was ver van
alles wat ze kende van
een jeugdzorginstelling.
Boedapest.*

*200km verder in
Hongarije,*

